

De Engelse prins uit Engeland

Een doe-het-zelf-boeksical

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: December 2023
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Janke Scharff
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-833828-4-5
ISBN Paperback: 978-90-833828-4-5

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Een doe-het-zelf-boeksical werkt zo: het verhaal wordt voorgelezen door je vader of moeder of iemand anders en als er een rijmpje komt, dan leest de voorlezer dat op en maak jij ondertussen muziek of geluiden die erbij passen. Zoals de muziek bij een liedje. Of, als je zelf al kunt lezen en daar ook zin in hebt, lees jij de woorden van het rijmpje en gaat de voorlezer er muziek of geluiden bij maken. En dat kunnen jullie dan op heel veel manieren doen: misschien is er een piano in huis of een gitaar waar jullie op kunnen spelen of geluid op kunnen maken, maar het kan ook met je stem. Dan doet een van jullie gewoon een viool na of zo. En je kunt ook zoemen of fluiten. Of de wind nadoen of de vogeltjes. Bij een film heb je toch ook vaak muziek of geluiden? Nou, zoiets is de bedoeling.

Of misschien heb je wel iets van speelgoed waar je muziek mee kunt maken. Zo'n ding met van die gekleurde ijzeren plaatjes op een houten blokje waar je op kunt slaan met een stokje met een bolletje erop. Of iets anders.

En wat jullie ook kunnen doen, is bijvoorbeeld muziek maken op de rand van een wijnglas. Als je voorzichtig met een natte vinger over de bovenrand van een wijnglas strijkt, krijg je een mooi geluid. Dat moet je maar eens even oefenen, is echt leuk. En als je dan een paar verschillende glazen hebt, heb je ook een paar verschillende geluiden. Wat dan ook kan, is dat je allemaal verschillende flessen en glazen zoekt waar je op kunt tikken met een vork of een mes. Dan heb je ook allerlei verschillende klanken. En als je een beetje water in een fles doet, krijg je weer een andere klank.

Zo kun je een heel orgel bouwen.

Wat zouden jullie nog meer kunnen verzinnen om geluiden mee te maken? Kijk maar eens om je heen. Er is vast wel iets. Ja, je kunt ook met een houten lepel op de achterkant van een paar pannen slaan, maar dat moet je niet doen bij een zacht en lief rijmpje. Dat hoort niet bij elkaar. Dat past meer bij een boos of een eng rijmpje.

Je zult zien dat overal bij staat wat voor rijmpje het is en dan moeten jullie maar samen kijken wat voor muziek of wat voor geluiden je daarbij zou kunnen verzinnen. En echt waar, elk geluid kan muziek zijn. Zelfs het geluid van een krakende deur of het geluid van de fluit van een ouderwetse fluitketel. Als die nog bestaat. Zoek maar iets en kijk maar om je heen.

Wacht even, je kunt natuurlijk ook helemaal niks met geluiden en muziek doen en de rijmpjes gewoon alleen maar lezen. We leven in een vrij land, zeggen de mensen altijd, dus je mag doen wat je wilt. Nou ja, niet altijd natuurlijk, maar nu met dit boekje wel.

HOOFDSTUK 1

Hoofdstuk één

Welkom. We zijn in een land waar bijna nooit iemand komt. Of nou ja, de mensen die er wonen, komen er natuurlijk wel, want ze zijn er al, maar er komen verder bijna geen andere mensen. Weinig bezoekers en geen toeristen. Er komt in ieder geval nooit iemand kamperen met een tent en niemand gaat naar dit land toe met zijn caravan. En er is ook geen hotel in dit land, want er komt bijna niemand. En dat is niet omdat het niet mooi is, want het is prachtig hier, maar buitenlanders kennen dit land gewoon niet. En als je het niet kent, ga je er ook niet naartoe. Logisch.

De mensen die hier wonen, noemen hun land Grootland, omdat het best groot is, en dit dorpje waar we nu zijn, noemen ze Kleindorp, omdat het best klein is. Kleindorp ziet er ouderwets uit, omdat het er zoals vroeger is. Als je hier bent, is het net of je tweehonderd jaar terug bent gegaan in de tijd. Of misschien nog wel meer dan tweehonderd jaar. Het is hier zoals het in ouderwetse sprookjes is. Er wonen maar weinig mensen in dit dorpje en ze hebben allemaal heel gewoon werk. De een is bakker en de ander is kleermaker. Je kent het wel. Lekker ouderwets en lekker van vroeger.

We kijken even rond in Kleindorp Timmermannen lopen naar hun werk, dienstmeisjes kloppen kledjes uit en je ziet ook nog wat

andere mensen hier op straat. Die zijn op weg naar iets of iemand, maar je kunt niet aan ze zien naar wat of naar wie. Waar gaan ze naartoe? Wat gaan ze doen? We weten het niet. We zouden het ze kunnen vragen, maar dat doen we toch maar niet. Het is gewoon een beetje gek om iemand op straat te vragen waar hij naartoe gaat. Dat mag hij zelf weten. Grootland is dus ook een vrij land, net als jouw eigen land.

Verderop zien we een vrolijke bakker met aan zijn voeten zijn hulpje, de niet zo vrolijke Roosje, die nu de stoep van de bakkerij aan het dweilen is. Het is wel logisch dat ze niet zo vrolijk is. Zou jij vrolijk zijn als je een stoep moet dweilen? Roosje is een meisje, maar toch ook al bijna een vrouw. Hoe oud zou ze zijn? Misschien wel al achttien jaar.

‘Een echte banketbakker, mijn beste Roosje, is een uitvinder,’ zegt de banketbakker, die altijd veel praat en dan best rare dingen zegt, die mensen soms helemaal niet begrijpen. ‘Iedere dag bedenk ik de lekkerste dingen. Met meel en suiker kun je zoveel doen. Suiker is misschien niet zo heel erg gezond, maar het is wel heel erg lekker en met meel kun je echt alle kanten op. Weet je wat ik vandaag bedacht heb? Nou?’

‘Nee, ik weet het niet,’ zegt Roosje vermoeid en ze dweilt verder.

‘Nageltaartjes met harde stukjes erin. Daar eet je je vingers bij op. Daarom de naam. Leuk hè? Nageltaartjes. Eens even kijken of ik dat dan dure taartjes of goedkope taartjes zal laten zijn. Ik denk dure, want als de mensen hun vingers

erbij opeten, eten ze minder broodjes en verkoop ik die minder. Dus als ik evenveel wil verdienen als anders, moet ik ze duurder maken. Klinkt dat logisch of niet? Nou?’

‘Ja bakker.’ Roosje zucht.

‘Banketbakker!’

‘Ja banketbakker.’

‘Eens even kijken,’ babbelt de banketbakker verder. ‘De vingerwafels kosten één zilvermunt, de boterbenen negentig cent, de leversoezen negentig cent en de appelpiemels één vijftig. Dus dan maak ik de nageltaartjes één vijftig. Dan lijken de appelpiemels meteen goedkoop. Zo werkt dat. Dat is economie, maar jij weet niet wat dat is, want daar ben je nog te jong voor. Schiet je al een beetje op met die stoep?’

‘Ik ben op de helft, bakker.’

‘Op de helft? Kind, wat werk jij toch langzaam. Ik heb niks aan je. En ik ben banketbakker, geen bakker. Hoe vaak moet ik je dat nou nog zeggen?’

‘Ik weet het niet, bakker.’

‘Banketbakker!’

Roosje knikt. ‘Banketbakker. Ik weet het. Maar het is een beetje een lang woord en ik heb niet zoveel tijd, want ik moet nog zoveel doen.’

‘Misschien moet je maar eens een keer met iemand trouwen of zo,’ zegt de banketbakker. ‘Dan ben ik van je af.’

‘Ik wil niet trouwen,’ zegt Roosje. Ze schudt beslist haar hoofd. ‘Dat is geen goed idee, want liefde bestaat niet. Mensen maken altijd ruzie met elkaar.’

‘O ja?’ Nu kijkt de bakker boos, de banketbakker. ‘Wat wil je dan? Je hele leven hier de hele dag mijn taartjes, gebakjes en luxebroodjes gratis gaan lopen opeten?’

Roosje stopt even met dweilen en kijkt naar hem op. ‘Nou zeg. Ik krijg toch alleen maar de oude boterbenen die u anders toch weg moet gooien.’

Nu wordt de bakker, de banketbakker dus, echt boos: ‘Ondankbare trut,’ roept hij. ‘Wat zou er van je geworden zijn zonder mij? Zonder je weldoener? Ik heb jou opgevoed omdat jij geen vader en geen moeder had en ik wel een goed hart. Moet ik gestraft worden voor mijn goedheid? Ik kon jou, toen je een arm weeskind was, niet aan je lot overlaten, vond ik, en ik heb je liefdevol in de bakkerij opgenomen. In de banketbakkerij, bedoel ik. Dat heb ik gedaan. En wat krijg ik ervoor terug? Alleen maar ondankbaarheid, want hard werken kun je niet. Ik heb niks aan je. Je doet wel een uur over één stoepje.’

Roosje zucht weer en strekt even haar rug. ‘Ik ben best dankbaar hoor, bedankt nog, maar ik kan vanaf nu wel voor mezelf zorgen. Beter, denk ik.’

‘Klets geen onzin, je hebt geen cent.’

‘Ik kan gaan werken op de melkfabriek.’

‘Komt niks van in, je hebt hier werk genoeg.’

‘Maar ik doe het niet goed, zegt u, en ik verdien hier helemaal niks!’ Roosje steekt verontwaardigd haar handen de lucht in. ‘U wilt me toch weg hebben?’

De banketbakker is even in de war, maar zet

dan een streng gezicht op. 'En dan zeker daar in de melkfabriek werken en hier gratis eten en al je geld voor jezelf houden? Geen goed idee. Hou nou maar je mond en ga verder met dweilen. Als de klanten komen, moet het stoepje glimmen. Dan kopen ze meer. Dat is economie.'

Roosje gaat verder met haar werk. 'Mooi boel. Ik heb hartstikke pijn in mijn knieën,' klaagt ze.

De banketbakker kijkt even in de lucht en denkt na. 'Knieën. Dat klinkt niet zo gek. Gevulde banaanknietjes. Nee, te lang. Zachte kniekoeken met abrikozenringen? Dat lijkt me wel wat. Ook al is dat nog langer. En als die nou twee zilvermunten kosten, dan lijkt de rest, zelfs de nageltaartjes, goedkoop. Niet zo'n gek idee. Wat ben ik zakelijk toch fantastisch goed.' Hij draait zich om en gaat de bakkerij in, de banketbakkerij. 'Dit ga ik even opschrijven, anders vergeet ik het,' zegt hij nog.

Hier komt het eerste rijmpje. Het is best zielig, dus probeer maar zielige muziek te maken met iets. De wijnglazen en het flessenorgel zijn hier best wel goed voor.

Roosje:

*Het maakt niet uit hoeveel ik sop
Ik krijg altijd op m'n kop
Voor wat oude boterbenen,
Schrob ik vloeren, muren, stenen
Wat een bende en ellende
Want mijn knieën doen zo'n pijn
En ik weet niet wie mijn ouders zijn*

*Ik vind dit echt geen stijl
Zo'n mooie, jonge meid als ik
Wat doe ik met mijn tijd?
Ik dweil!*

En daar is de bakker weer. De banketbakker. Hij heeft binnen het recept opgeschreven voor de zachte kniekoeken met abrikozenringen, maar is helemaal niet meer vrolijk en loopt nu verschrikkelijk te mopperen: 'Shit hé,' zegt hij. 'Vanochtend was ik zo blij met het leven, nu niet meer en dat komt allemaal door jou, Roosje. Kinderen zijn ondankbare mormels. Na alles wat ik voor je gedaan heb. Heb ik je weleens verteld hoe ik je liefdevol in de bakkerij heb opgenomen?'

'Ja bakker. Net nog.'

'Banketbakkeeeeeeeeeer!'

'Ja banketbakkeeeeeeeeeer!'

'Het was een bitterkoude nacht in augustus, lang geleden,' vertelt de banketbakker. Het vroor dat het kraakte. Echt waar. Het vroor midden in de zomer. Het was zo koud dat ik in mijn eigen bakkersoven moest slapen en die oven stond op stand tien en nog had ik het koud. Vroeger was alles anders. En beter. Maar die nacht, toen deze arme moe gewerkte banketbakker eindelijk wilde gaan uitrusten van een lange dag experimenteren met taart en gebak en luxebroodjes, werd er plotseling aan de deur geklopt. Klop klop klop. Wie is daar? Geen antwoord. Wat wil je? Geen antwoord. Eerst dacht ik: ze kunnen de schimmel krijgen, ik ga slapen. Maar toen dacht ik: misschien is het toch een bus toeristen, ook

al komen die hier nooit, die allemaal honger hebben en heel veel geld op zak en die allemaal taartjes, gebakjes en luxebroodjes willen kopen. Ik vloog dus als de wiedeweerga mijn bed uit, rende naar de deur en opende die. Niemand. Niets. Niemand en niets? Ja toch iets en iemand. Aan mijn voeten lag een mooie opgerolde jurk met daarin een kindje. Echt waar. Dat was jij. En ik was toen nog een goed mens, dus wat deed ik: ik bracht je groot. Met liefde en eten en zo. Maar nu ben ik geen goed mens meer. Het leven heeft me een lesje geleerd. Goede mensen worden niet beloond voor hun goede dingen. Slechte mensen worden beloond. Slechte mensen worden namelijk vaak rijk. Ik wil niet meer goed zijn, ik wil rijk worden. En als je alleen bent, word je sneller rijk. Heb ik gehoord. Dus als we een man voor jou kunnen vinden, Roosje, dan is dat beter voor iedereen. Je wilt toch weg hier?’

‘Ja.’

‘Wat ja?’

‘Ja bakker.’

‘Banketbanketbanketbanketbanketbanketbanketbakker!’

‘Ja banketbanketbanketbanketbanketbanketbanketbakker!’

HOOFDSTUK 2

Hoofdstuk twee

Grootland heeft ook een strand. Groot is het niet, maar dat is niet erg, want er komen nooit veel mensen. Toch is het een lekker strand, met zand en zee, zoals je wel vaker ziet bij een strand. En als het daar mooi weer is, is het daar mooi weer en dan is het erg leuk daar. Dan kun je lekker in je blootje of in je bijna-blootje in de zon gaan liggen. Niet te lang natuurlijk, want anders verbrand je en ben je net een bal gehakt. Eventjes dus. Of je moet je insmeren met zonnebrand, dan kun je wat langer. En je kunt natuurlijk ook in de zee zwemmen en in de golven spelen. Allemaal leuk.

Vandaag is het niet zulk erg mooi weer op het strand. Er zijn wolken in de lucht en die blijven daar steeds hangen. Er is maar weinig zon, dus is er niemand. Nou wacht nee, dat is niet waar. Er is niet niemand, er is één iemand. Het is een blote prins, die zich staat af te drogen. Best wel raar eigenlijk. Nou ja, het is natuurlijk niet raar dat je bloot bent als je je staat af te drogen, want jezelf afdrogen met je kleren aan, dat gaat niet, maar het is wel raar dat hier opeens een prins staat. In zijn blootje.

Hoe komt die rare prins nou weer hier? Laat hem het zelf maar vertellen. Met zijn rijmpje.

Hier kun je een beetje gekke geluiden bij maken, want de prins is ook een beetje gek. Grappige geluiden of

*grappige muziek. Kijk maar wat je kunt bedenken.
Alles mag.*

De prins:

*Is er hier iets aan de hand?
Ik hoorde steeds maar stemmen
Ik ben een prins uit Engeland
Ben net komen zwemmen
Mijn moeder aan de overkant
Een vrouw om op te bouwen
Die zoekt een meisje van mijn stand
Met wie ik dan moet trouwen
Maar trouwen, nee, dat wil ik niet
Want liefde is verdriet
Samenwonen heel misschien
We kijken wel, we zullen zien*

*Aan de overkant in Engeland
Om het even uit te leggen
Lopen de stelletjes langs het strand
Ze lopen, lopen, hand in hand.
En weet je wat ze zeggen
Tegen elkaar?
Echt heel raar
Luister maar*

*I love you, baby
Say you love me too
Don't say maybe
Say you really do*

*Maar meisjes van mijn eigen stand
Bijvoorbeeld dus gravinnen*

*Die heb je veel in Engeland
Daar is geen bal mee te beginnen
Dat zijn me trutten, niet normaal
Die mag je niet eens kussen
Is dat niet vreselijk asociaal?
Wat moet ik dan ondertussen?*

*Wie weet woont hier tussen de koeien
Een leuke meid om mee te stoeien*

De prins is klaar met afdrogen en trekt zijn kleren aan die lagen te drogen in de zon. Rare kleren heeft hij, maar hij is ook een prins, dus dat is ook raar. Daar horen rare kleren bij. Hij kijkt om zich heen. *'I am hungry,'* zegt hij dan. Dat betekent dat hij honger heeft. Maar er is daar niets op het strand. Je kunt nergens iets krijgen. Niet eens een ijsje of bitterballen. Er is gewoon niks daar. Waardeloos. Dus de prins begint te lopen. Tussen de duinen door is een pad en dat zal wel ergens heen gaan. Tuurlijk. Anders zou er geen pad zijn.

Terwijl hij over dat pad loopt, bedenkt hij waar hij zin in heeft. Zal hij straks een broodje nemen? Of heeft hij meer zin in iets hartigs? In Engeland eten ze vaak vis met chips. Daar heeft hij wel zin in, maar hij is niet in Engeland, dus dat hebben ze hier misschien helemaal niet. In alle landen eten ze andere dingen. In China eten ze zelfs honden. Gatver. En gemeen ook, vindt de prins. Hij houdt van honden en dan dus niet om op te eten.

Na een half uurtje lopen komt hij aan in Kleindorp. Kijk, dat is mooi: een dorpje heeft

winkels en in winkels kun je iets kopen om te eten. De prins heeft tijdens zijn wandeling veel tijd gehad om na te denken over wat hij wil eten en hij heeft besloten dat hij zin heeft in een luxebroodje.

'I would like een luxebroodje,' zegt hij tegen zichzelf, half in het Engels. 'Eens even kijken. Waar is een bakkerij?' Hij kijkt om zich heen en ziet verderop iemand lopen. Hij stapt naar hem toe. 'Hé man daar,' zegt hij. *'Can I ask you something?'* Hij wil hem iets vragen.

De man, die de banketbakker is, maar dat weet de prins niet, kijkt hem wat verbaasd aan. Wat voor taal spreekt die gozer? Het lijkt wel Engels. De banketbakker wil niet onaardig zijn en begint een praatje: 'Goedemiddag meneer,' zegt hij. 'Lekker weertje vandaag.'

'Sorry?' De prins wordt meteen boos. 'Hoor eens even, ik ben een prins en ik ben dus geen *meneer*. Wat is nou *meneer*? *Meneer* is niks. Dat kan iedereen zijn.'

'Nou ja,' zegt de banketbakker. 'Het is allemaal niet belangrijk, als je maar gezond bent, beste prins. Ben je naar iets op zoek?'

'Weet u ergens een bakker?'

'Aha,' zegt de banketbakker. 'Goed dat je het vraagt. En wat zoek je dan precies? Een gewone bakker die hard en smakeloos brood maakt? Zo iemand die eerst met zijn vieze, ongewassen vingers in het deeg staat te graaien en daarna die hompen in een oven smijt? En die ze dan daarna op zijn toonbank sodemietert, om ze voor veel te

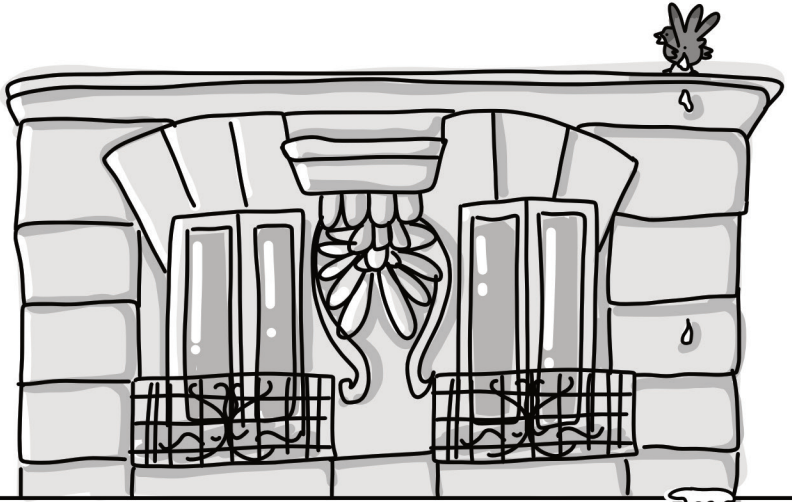
hoge prijzen aan stomme mensen te verkopen?
Zo iemand?’

De prins knikt. ‘Ja precies.’

De banketbakker knikt en wijst. ‘Nou kijk, als je hier de straat uit loopt en dan bij de pomp linksaf slaat...’ Opeens stopt hij met praten, denkt even na en schudt dan zijn hoofd. ‘Maar wacht eens even,’ zegt hij dan. ‘Waarom koop je niet hier in de buurt iets goeds, want het is ver lopen naar die slechte bakker. Terwijl er een banketbakker voor je neus staat. Ik weet natuurlijk niet of je ook houdt van taartjes, gebakjes en luxebroodjes of dat je alleen maar houdt van vies brood.’

‘Ik vind alles lekker,’ zegt de prins. ‘Lekker vind ik lekker, maar vies vind ik ook lekker.’

‘Lekker voor je,’ zegt de banketbakker. ‘Loop maar eens even met me mee, knul.’ Hij pakt de prins bij zijn mouw en trekt hem mee.

HOOFDSTUK 3

Hoofdstuk drie

Even later komen ze met zijn tweeën bij de banketbakkerij verderop, waarvan het stoepje heel erg glimt in de zon. Omdat het gedweild is natuurlijk. 'Kijk,' zegt de banketbakker en hij wijst in de etalage van de winkel, waar allemaal lekkere luxebroodjes, gebakjes en taartjes liggen. 'Wat dacht je daarvan?'

De prins kijkt en er loopt al meteen een klein straaltje water uit zijn mond. 'Dat ziet er lekker uit, dat wel,' knikt hij. 'Very lekker.'

'Het is allemaal lekker,' zegt de banketbakker. 'Ik probeer weleens iets te maken wat vies is, maar het lukt me niet. *Where are you from, prins?*' vraagt hij dan. Hij wil weten waar die prins vandaan komt.

'*I am* een Engelse prins uit Engeland,' zegt de prins en hij staart naar de lekkere dingen in de etalage. 'Ik moet van mijn moeder trouwen met een of andere stomme gravin of barones, maar daar heb ik helemaal geen zin in. Nu nog niet, zeg. Hou eens op. Wat kosten die lekkere taartjes en gebakjes en luxebroodjes?'

'De prijzen staan daar,' zegt de banketbakker en hij wijst op het uitklapbord dat voor de winkel uitgeklast staat.

'En hoeveel is dat in Engelse ponden?' vraagt de prins, starend naar wat er op het bord staat.

'Engelse ponden?' De banketbakker kijkt moeilijk. O ja, in Engeland hebben ze heel ander geld. Wat een gedoe. 'Dat zou ik niet weten,'

zegt hij dan. 'Ik ben nooit in Engeland geweest. Wij hebben hier zilvermunten, geen ponden.'

'Ik heb één pond bij me.' De prins haalt een munt van één pond uit zijn zak. 'Hoeveel zou die waard zijn? Ik denk wel een paar honderdduizend zilvermunten. Zou ik zo zeggen.'

De banketbakker fronst zijn wenkbrauwen. 'Nou nou,' zegt hij. 'Ik denk toch wel iets minder hoor. Een paar honderdduizend zilvermunten. Alsof je een emmer leeggooit.'

'De pond staat hoog,' zegt de prins. 'Dat betekent dat hij veel waard is. Dat weet je als je iets van economie afweet. Weet u iets van economie?'

De banketbakker knikt. 'Jazeker. Ik weet alles van economie. Economie gaat over geld. Over hoeveel je verdient en hoeveel je uitgeeft. Ja, het is waar, de pond staat hoog.' Hij kijkt naar de munt in de linkerhand van de prins. Die pond wil hij wel hebben, ook al is die echt wel iets minder waard dan een paar honderdduizend zilvermunten. De banketbakker houdt van geld. En daar gaat hij nu iets meer over vertellen.

Bij dit rijmpje is het misschien leuk om ergens op te trommelen.

De banketbakker:

*Ze hebben me verteld
Alles draait om geld
Het is het enige wat telt
Mannen, vrouwen, jongens, meiden*

*Dat is wat ze zeiden
Dat aardig zijn voor dommerds is
Vriendelijkheid voor stommerds is
En heb je ook nog trots
Dan ben je behoorlijk knots*

*Ze hebben me verteld
Dat lief zijn niet meer telt
Ze hebben me verteld
Dat het enige wat telt
Is geld*

*Als je rijk bent en je hebt een miljoen
Hoef je nooit meer iets te doen
Niets moet dan nog en alles mag
Je hoeft niets te doen, de hele dag
Behalve lekkere dingen eten
Daarom, moet je nooit vergeten:
Het enige wat telt
Is geld*

‘Die Engelse pond bewaar ik nog even,’ vertelt de prins aan de banketbakker, ‘voor als ik een keer een gravin of barones tegenkom die ik leuk vind. Meisjes en vrouwen zijn duur, want die willen altijd mooie schoenen en jurken zo. Dus dan heb ik dat geld hard nodig. Denk ik.’

Op dat moment komt Roosje naar buiten. Ze heeft nog steeds rooie knieën van het dweilen, maar dat trekt straks wel weg. De prins kijkt verrast naar haar. Dat is een mooi boerenmeisje. Misschien is dat iemand om leuk mee te stoeien?

‘Gaat u toch even op het schone stoepje zitten, prins,’ zegt de banketbakker. ‘Wilt u om

te beginnen iets lekkers van de zaak? Voor niks dus. Om er een beetje in te komen. Wilt u een appelpiemel? Of liever een vingerwafel? Zegt u het maar.'

De prins aarzelt. Een appelpiemel of een vingerwafel. Erg lekker klinkt dat niet. 'Doe maar een vingerwafel,' zegt hij dan.

'Een goeie keuze,' lacht de banketbakker. 'Roosje, mijn lieve dochter, haal jij eens even een vingerwafel voor onze Engelse prins uit Engeland.'

'Ook nog,' bromt Roosje. 'Ik moet hier ook alles doen.' Ze gaat weer naar binnen met haar rooie knieën.

De prins en de banketbakker gaan op het schone stoepje zitten.

'*Bai de wee, Prins,*' vraagt de banketbakker. 'Hoe kun je zien dat een meisje een gravin of een barones is?'

'*Distinction. Grace. Beauty. Pureness. Simplicity. Sense of literature. Intelligence. Personality.*'

De banketbakker kijkt naar opzij. Waar heeft die rare prins het over? Wat zegt hij allemaal? Wat zijn dat voor dure, moeilijke woorden? 'Nou nou, dat is niet niks,' zegt hij dan maar. Ja, je moet toch iets zeggen, ook al snap je er helemaal geen bal van.

'Maar je kunt het niet zien aan iemand, dat niet,' zegt de prins. 'Ik bedoel een gravin of een barones heeft ook gewoon twee benen en twee armen. Behalve dus als ze maar één been heeft of één arm.'

De banketbakker knikt, maar begrijpt er echt helemaal niets meer van. Het is duidelijk een rare snuiter, die Engelse prins uit Engeland. Maar misschien zijn alle prinsen over de hele wereld wel rare snuiters.

‘Een gravin of een barones werkt nooit,’ fluistert de prins, ‘dus hoeft ook nooit te slapen om uit te rusten. Gravinnen en baronessen slapen nooit. En ze poepen ook niet trouwens, want ze eten heel weinig, maar dat is logisch.’

‘Jazeker,’ fluistert de banketbakker terug, terwijl hij niet weet waarom ze nou opeens fluisteren en waarom dat logisch is.

Even later komt Roosje weer naar buiten met een vingerwafel op een servetje. ‘Alstublieft,’ zegt ze en ze geeft de prins het taartje.

Die kijkt haar nog even in de ogen, maar hij heeft zo’n honger dat dat toch nu even belangrijker is en hij valt aan op de wafel. Een eerste hapje, even proeven, dat is lekker, tjongejonge. Hij propt de rest meteen in zijn mond, zodat allebei zijn wangen bol staan. Dit is echt heerlijk zeg. Een beetje veel suiker en dat is misschien niet gezond, maar het is gewoon te lekker. Heerlijk.

‘Morgen komt mijn nichtje, zegt de banketbakker, ‘en zij is een gravin. Of een barones, daar wil ik vanaf wezen. Ik onthoud dat soort dingen niet, omdat ik altijd met mijn kunst bezig ben, met mijn taartjes en gebakjes en vlaaien en taarten en zo. En luxebroodjes.’

‘Is het werkelijk?’ vraagt de prins met volle mond. ‘Uw nichtje is een gravin of een barones? *How* interessant. Hoe *interesting*.’ Smakkend valt

zijn blik weer op Roosje, die nu in de deur van de banketbakkerij staat en daar toevallig net op dat moment even een streepje zon pakt en er mooi uitziet. 'Zij is anders ook behoorlijk leuk,' zegt de prins. *'Very nice.'*

'Zeker,' knikt de banketbakker. 'Maar zij is maar een gewoon meisje.'

'Gewone meisjes zijn ook leuk,' roept de prins bijna boos. 'Want dat zijn ook mensen hoor!'

De banketbakker knikt. Dat is vast waar. Hij staat op, loopt naar Roosje toe en fluistert haar in haar oor: 'Ga snel naar binnen. Ik spreek je zo. Ga je mooie jurk maar vast van de zolder halen. Die hebben we morgen nodig. Hij hangt naast mijn begrafenispak in de grote kast.'

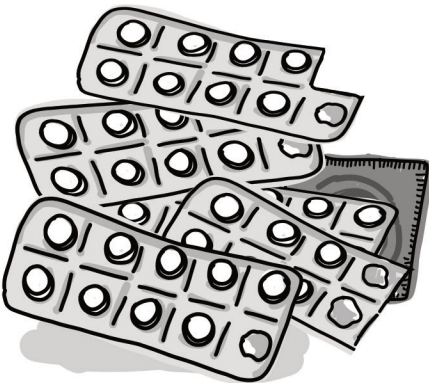
'Mijn mooie jurk?' Roosje kijkt hem verbaasd aan. 'Mijn eigen mooie jurk van vroeger?'

'Niet zo hard,' sist de banketbakker. 'Ik leg het straks wel uit. Jij gaat vanavond in ieder geval vroeg naar bed. En nu naar binnen, wegwezen.' Hij duwt haar de banketbakkerij binnen en draait zich dan weer om naar de prins, die zijn lippen zit af te likken op het stoepje. 'Wil je nog wat lekkers, prins? Wat dacht je van een appelpiemel? Ik zal 'm zelf wel even voor je halen.'

'Appelpiemel klinkt best wel vies, maar dat valt vast mee, dus ik zeg geen nee,' zegt de prins. 'Ja dus. *Yes please.*'

HOOFDSTUK 4

Hoofdstuk vier

Dokter Dokter is net bij een nieuwe patiënt in Kleindorp geweest en hij komt weer naar buiten, waar zijn vriendje Kootje Nijn op hem staat te wachten. Dokter Dokter ja, je hoort het goed, zo noemt iedereen hem. Want hij is een dokter, zegt hij, maar hij heet van zijn achternaam ook Dokter. Dokter Dokter dus. Sommige mensen denken dat hij expres dokter is geworden omdat hij ook Dokter heet, en die mensen hebben gelijk. Zo is het precies gegaan. Als hij van zijn achternaam bijvoorbeeld Gemeentesecretaris had geheten, was hij vast gemeentesecretaris geworden. Gemeentesecretaris Gemeentesecretaris. Er is alleen wel een klein probleem met deze dokter: Dokter Dokter is namelijk een nepdokter. Namaak. *Fake*. Hij heeft helemaal niet gestudeerd voor dokter en weet ook helemaal niets van ziektes en zo. Wel maakt hij zelf pillen en medicijnen, want dat vindt hij leuk. Lekker knoeien met poedertjes en middeltjes en rare planten en zo. Hij probeert die pillen en medicijnen wel eens uit op zijn vriend Kootje, om te kijken of ze werken, ook al maakt dat eigenlijk niet uit. Want of ze nou werken of niet, hij verkoopt zijn pillen en medicijnen toch wel. Dokter Dokter is gewoon een kwakzalver, zoals dat heet, en een oplichter. Het grappige is wel dat hij dat zelf helemaal niet erg vindt. Hij zit er totaal niet mee dat hij een leugenaar en een bedrieger is.

Zijn vriend Kootje voelt zich altijd wel een beetje ziek, omdat hij vaak ongelukkig is en pech heeft. Vandaar. Dat is natuurlijk best handig voor een proefpersoon. Dat dokter Dokter een oplichter is, maakt Kootje niks uit. Hij denkt daar niet over na en vindt het leuk om op stap te zijn met dokter Dokter, want zo komt hij nog eens ergens. Hij was zelf bijvoorbeeld nog nooit in Kleindorp geweest en ja hoor, dat is best wel een leuk dorpje, ziet hij. Beetje ouderwets, maar best leuk.

‘Zo goede vriend,’ zegt dokter Dokter. ‘Ik heb twee zilvermunten verdiend met alleen maar even kijken naar een gewone neusverkoudheid. Ik heb gezegd: *kijk het nog maar even een paar dagen aan* en ik heb mijn geld alweer binnen. Ik leef van de angst van mensen, weet je dat? Ze zijn bang dat ze iets ergs hebben en daarom laten ze mij komen, maar ze hebben bijna nooit iets ergs. Heel soms hebben ze wel iets ergs en dat is erg, maar dan kan ik er toch niks aan doen. Dus. Maar goed, ik heb mijn centjes voor vandaag weer verdiend, dus vanavond gaan we lekker samen uit eten in de Vergulde Kont. Dat is hier het beste restaurant, heb ik gehoord.’

‘Fijn,’ zegt Kootje Nijn. ‘Een beetje eten zal me goeddoen. Ik voel me niet zo lekker namelijk.’

Omdat Kootje zich bijna nooit lekker voelt, werkt hij niet en heeft hij dus ook geen beroep. Hij is gewoon een aardige gast die zich nooit lekker voelt en dat is wat hij doet. Mensen vinden hem aardig maar ook zielig en daarom nemen ze hem mee uit eten of ze geven hem een kopje koffie of

een broodje kaas. 'Aardig zijn en me niet lekker voelen is mijn beroep,' zegt Kootje weleens en daar heeft hij helemaal gelijk in.

Dokter Dokter is ook gek op Kootje. Hij gebruikt hem om zijn zelfgemaakte pillen en medicijnen op uit te proberen, maar dat is echt niet het enige. Dokter Dokter houdt er niet van de hele dag in zijn eentje op stap te zijn en dus neemt hij zijn vriend mee als hij op huisbezoek gaat. Gezellig. En als de dokter dan iets verdiend heeft, gaan ze samen lekker uit eten. Zoals vanavond in de Vergulde Kont dus, omdat de kok daar zo lekker kan koken.

'Wat is Kleindorp toch een heerlijk klein dorp,' zegt dokter Dokter en hij kijkt met een brede glimlach op zijn gezicht om zich heen. 'Ik kom hier bijna nooit, maar het is hier heerlijk. Hoor je de rust? Ruik je de fris gewassen geur van net gewassen lakens? Wat fijn is het om een succesvolle oplichter te zijn tussen al die goudeerlijke, goed gewassen mensen hier. Toch?'

'Ja dokter,' zegt Kootje. Hij vindt alles best. Daarom vinden mensen hem ook altijd zo aardig, omdat hij alles best vindt.

'Toen ik jong was, was ik al een oplichter, weet je dat, Kootje?'

'Ja dokter.'

'Dan zei ik tegen mijn schoolvriendjes die een lolly hadden: *als je mij nu je lolly geeft, krijg je morgen van mij twee lolly's*. En dan deden ze dat, maar dan deed ik dat niet. Dan gaf ik ze helemaal niet de volgende dag twee lolly's. Want dan was

ik ziek thuis of zo en zei ik een week daarna dat ik ziek was geweest dat ik daardoor alles wat ik ooit had meegemaakt, was vergeten. Dus ik was ook vergeten dat ik ze twee lolly's had beloofd. Goed van me en slecht van me, hè Kootje?'

'Ja dokter. Heel goed en heel slecht.'

'Heerlijk. Slecht is heerlijk. Kom, het is een mooie dag en nog geen avond, dus laat ik vanmiddag nog maar eens wat pillen en medicijnen op je uitproberen, Kootje. De wetenschap moet verder.'

Terwijl dokter Dokter allemaal flesjes met poedertjes uit zijn grote dokterstas haalt, vertelt Kootje een rijmpje over zichzelf.

Kootje Nijn:

*Het is nog nooit gebeurd
Dat ik van mijn klas
De grootste of de slimste
Of de sterkste was
Maar toevallig ben ik wel
Nog steeds 't allermeeest
Van iedereen op school
't Meeste ziek geweest*

*Ik ben toch zo vaak ziek
Ik ben haast nooit gezond
Ik heb de thermometer
Soms weken in mijn kont*

*En dokter Dokter hier
Die helpt me met plezier*

*Ik ben zijn vaste klant
Want altijd is er wel
Iets met me aan de hand*

*Zo kregen we dus dat plan
Ben ik zijn proefpersoon
Hij geeft me arbeidsloon
Daar leef ik van*

*Ik ben toch zo vaak ziek
Ik ben haast nooit gezond
Ik heb de thermometer
Soms weken in mijn kont*

‘Mijn beste Kootje,’ zegt dokter Dokter, ‘probeer dit pilletje eens.’ En hij geeft hem een klein, blauw pilletje.

‘Zonder water innemen?’ vraagt Kootje.

‘Zonder water, goede vriend. Gewoon droog naar binnen.’

‘Waar is het pilletje voor of tegen, dokter Dokter?’ Kootje kijkt de dokter hoopvol aan. ‘Ga ik me beter voelen als ik dit blauwe pilletje heb ingenomen?’

‘Dat niet,’ zegt dokter Dokter. ‘Want het is een pilletje tegen haaruitval. Hoop ik.’

‘Maar daar heb ik helemaal geen last van.’

‘Neem toch maar in, want je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.’

Kootje doet het pilletje in zijn mond en slikt. Hij kan echt goed pillen slikken, omdat hij het al zo vaak gedaan heeft.

Dokter wacht heel even en kijkt dan op zijn hoofd. ‘Wat ik al dacht. Geen haaruitval. Het

werkt dus prima. Jij bent de meest geschikte proefpersoon die ik ooit gehad heb. Dat zijn wijze woorden, denk daar maar eens over na, Kootje. Denk je erover na?’

‘Dat wil ik wel doen, maar ik voel me niet zo lekker en ik heb honger, dokter.’

‘Tegen honger heb ik niks,’ zegt dokter Dokter en hij zoekt in zijn grote dokterstas. ‘Of je moet honderd pillen tegelijk slikken. Tegen dat je je niet zo lekker voelt, heb ik wel wat.’ Hij haalt twee pillen uit twee doosjes die hij uit zijn tas heeft gehaald. ‘Kijk, ik heb hier twee pillen. De rode is een slaapmiddel en de gele is een wakkermiddel. Eerst neem je dan bijvoorbeeld de slaappil en dan word je slaperig en dan neem je de wakkerpil en dan ben je niet meer slaperig en voel je je dus lekker.’

‘En zijn er ook bijverschijnselen, dokter?’ Kootje heeft geleerd over bijverschijnselen. Dat is iets wat erbij komt. Dan neem je bijvoorbeeld een pil tegen kiespijn en dan is de kiespijn weg, maar dan krijg je bijvoorbeeld wel opeens pijn in je linkervoet. Dat is een bijverschijnsel.

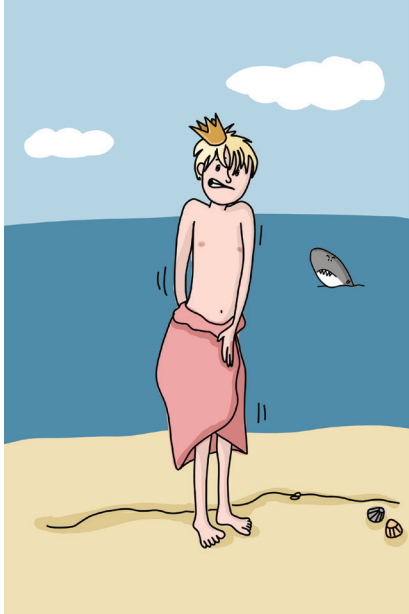
‘Ja, dat weet ik natuurlijk niet van tevoren, Kootmans,’ zegt dokter Dokter. ‘Of er bijverschijnselen zijn. Daar heb ik jou voor, als proefpersoon. Om dat uit te proberen. Je bent een held Kootje, dat weet je.’

‘Ja dokter Dokter.’

‘Kom, slik toch eerst de gele wakkerpil maar eens en dan kijken we wat er gebeurt. Misschien werkt hij niet en we willen nog uit eten en dan moet je niet slaperig zijn.’

'Ja dokter Dokter, nee dokter Dokter.' Kootje doet wat hem opgedragen wordt. Hij slikt de gele pil. Kan hem het schelen.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=engelse-prins>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

